

[Veistrup.]

hermed. Jeg ser ikke rettere end, at Loven af 1919 var et grundlæggende organisatorisk Arbejde, hvor Lønningsteori og -praksis paa en god Maade var gaaet op i en højere Enhed, og jeg tror, at de Principper, der var grundlæggende for dette Lovværk, vil blive staaende som Grundlag for Fremtidens Lønningslovgivning. Men det betyder selvfølgelig ikke, at der ikke skulde være noget at rette i den bestaaende Lov. Det er jo nu 12 Aar siden, vi fik Lønningsloven, og det siger sig selv, at der er gjort en Del Erfaringer i den Tid, og disse Erfaringer har i stor Udstrækning fundet Udtryk i det foreliggende Lovforslag. En af de Ting, vi i Lønningsraadet har beskæftiget os med, er Vanskelighederne med Hensyn til Avancementstillinger. Ingen kan være blind for, hvilken Betydning det har for Tjenestemændene, at der findes saadanne Stillinger, at de i nogen Grad kan se fremad mod, at de gennem et dygtigt og godt Arbejde i Statens Tjeneste kan forbedre deres Stilling. I alle normalt udstyrede Mennesker er der vel en vis Fremdrift. Alle, som sidder i private Stillinger, gør, hvad de kan, for at udvide deres Bedrift og forbedre deres Stilling, og det er rimeligt at lægge det samme Synspunkt til Grund, naar der er Tale om Tjenestemandstillinger. Det betyder selvfølgelig ikke — saadan vil jeg ikke have det udlagt —, at naar man først naar op i Chefstillingerne, kan man i og for sig være ligeglad, saa behøver man ikke at anstrenge sig saa meget, for saa kan man ikke naa videre. Jeg tror snarere, at de Folk, som naar op til de højere Stillinger, vil forstaa det større Ansvar, de har paataget sig.

Noget af det mest karakteristiske ved det foreliggende Forslag er, at man har skærpet Vilkaarene for de unge ret stærkt, dels ved at kræve Aspiranttjeneste, dels ved at ingen kan opnaa Ansættelse i Tjenestemandstilling, før han er fyldt 24 Aar. Samtidig har man skærpet Pensionsvilkaarene ret betydeligt; dels har man rykket Pensionsalderen op fra 30 til 35 Aar, dels har man forhøjet Pensionsbidraget fra 3 til 5 pCt. Dette kan man ikke nægte er Krav, der forringer Tjenestemændenes Vilkaar, i alt Fald de unges.

Hvad saa Forbedringerne angaar, er der to Maader, hvorpaa man har søgt at forbedre

Tjenestemændenes Kaar, dels gennem direkte Lønforhøjelse, dels gennem de forbedrede Avancementsmuligheder, Lovforslaget indeholder. I sidstnævnte Henseende er jeg enig i, at det afgjort er rigtigt at gaa den Vej. Det har fra alle Sider været erkendt, at Avancementsforholdene indenfor adskillige Kategorier af Tjenestemænd er saa elendige, at man nødvendigvis maatte gaa til en Forbedring af dem. Man har oven i Købet paa et givet Tidspunkt ønsket at oprette en helt ny Klasse indenfor Statsbanernes Tjenestemænd — jeg tænker paa Overassistentstillingen —, fordi man mente, at Avancementsforholdene var saa umulige, at de ikke lod sig opretholde i det lange Løb. Hvad derimod Lønforhøjelserne angaar, tror jeg, det er rigtigt, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokraterne gav Udtryk for, at den Lønforhøjelse, der finder Sted, og netop finder Sted, som den er bragt i Forslag, ikke har vundet udelt Sympati eller Tilslutning i store Kredse af Befolkningen, saa lidt som i Tjenestemandskredse. Jeg skal ikke komme meget ind paa dette, thi naar alt kommer til alt, er det Beløb, her er Tale om, efter min Mening ikke saa overvældende, naar man ved, at det drejer sig om ca. 3 Mill. Kr., fordelt til en 40 000—50 000 Tjenestemænd. Men det er mere dette, at man har tildelt de højere Embedsmænd saa store Beløb, som Tilfældet er, set i hvert Fald i Relation til de Beløb, der er tildelt de lave lønnede Tjenestemænd. Der er allerede gjort opmærksom paa, at man i Folketinget har tænkt sig Muligheden af at komme til en Ændring af dette Forhold, men det har jo ikke kunnet lade sig gøre, og den ærede Ordfører for Venstre gav klart Udtryk herfor, da han sagde, at der var ingen Mulighed for at fremme Arbejdet uden netop paa det Grundlag, som var lagt. Ja, han føjede til, at hvis der skulde en Ændring til, maatte der skæres paa langs, saa kunde der ikke skæres paa tværs. Det vil med andre Ord sige, at der skulde skæres ned ogsaa for de allerlaveste Lønninger. Se, dette tror jeg vilde være ganske umuligt; hvis der overhovedet skulde være Tale om at skære ned, maatte det naturligvis være paa de Lønninger, der er foreslaet tildelt de højeste Stillinger. Men jeg ser altsaa, at der ikke er nogen som helst Mulighed for, at noget saadant kan finde Sted.